
Prædiken til 3. S.e. Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 3. S.e. Paaske	4
3. s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 3. S.e. Paaske

3. s.e. Påske

Prædikedag 3. s.e. Påske

Prædikedato 3. maj 1925

Prædiketekst Johannes 16,16-22

Prædiken ID P030525-01

Kilde KMF-nr. 14.23.17 (Datering ifølge Niels Nøjgaard. Muligvis konfirmation)

3. S. e. P.

Vel 1925

Underet, der sker i Naturen, og som vi kalder for Foraaret, er i mange Henseender at ligne med Undere, der kan ske i Menn.hjertet. Der er Sind, der har det utaaleligt svært, pint af Bekymring for det daglige Udkomme, eller knuget af Længsel efter noget ukendt, Angsten for at være sat på en gal Post, Trangen til at kaste sig ud i Eventyret — — ell. det kan bare være det uforklarlige og ubegrundelige Tungsind, som nogle Menn. er saa uundgaaeligt ledsaget af — og der kan være saa øde, saa trist, saa tomt, saa dødt i deres Hjerte, saa at de finder det rammende Udtryk, at deres Hjerte er som en Grav, og hele Livet, hele Tilværelsen er dem som en “Vinternat i Graven”. Men da kan det hænde dem, at Foraaret lige som naar ogsaa deres Inderste — Tungsindet, alt det svære og trykkende kan vige, uden at det vil være dem muligt at give nogen Grund, paapege nogen Aarsag til, at en saadan Forandring indtræder — akkurat ligesom det i sin Tid var dem umuligt at opgive nogen Begrundelse af, at Tungsindet kom over dem — — ja, det er den Slags Stemningsomslag, alle Menn. kender til, men bedst kendes de i de unge Aar. En af vore

Digtere har i sin Ungdom sagt det paa Vers: Og der er Dage, jeg siger træt: gør Kvinder og Vin til dit Virke, og der er Dage, jeg føler Trang til at liste mig ind i en Kirke — og der er Dage, jeg føler trist, vort Liv er kun Sorg og Elende, og der er Dage, jeg ved saa visst, en Vidunderlykke vil hænde.

Ja, saadan kan det samme Sind i et Faaspænd af Døgn, ja, tit i et Faaspænd af Timer omtumles fra Lysten til at kaste sig selv bort til Lysten ved at give sig hen i Andagt i et Tempel — fra Sukket og Selvopgivelsen til Sangen og Troen og Haabet, saa man bør ikke gaa ud af sit eventuelt gode Skind af Forundring, naar man erfarer, at den unge, der i Dag knæler ved Alterbordet, forraaede sig selv i Aftes ved et dundrende Bal, og den ældre, der i Dag synger med af sit fulde Bryst paa Nr. 605 — Altid staar til dig min Hu, al min Glæde ejer du — Verden ejer ingen Lyst som kan fylde dette Bryst — denne samme ældre vil endnu i Aften give godt Exempel for Ungdommen ved et Kortspil med 100 Kr. pr. Stik. Som sagt, man skal ikke falde sammen af Forundring — for det er et ægte menneskeligt Træk — vi er alle Stemningsmenn., d.v.s. vi lever alle, alle, alle vort Liv paa Pjat. Vi er alle store Børn, og i “store” ligger netop Ulykken; for var vi endda smaa.

Og saa er det dog ikke rigtigt, hvad jeg siger; for i nogle af os, maaske i de fleste, ja, maaske i hver eneste en, er der en Kerne, der ikke kan nøjes med Pjattet, ikke kan leve paa Stemninger og tilfældige Indtryk og Fornemmelser. Netop i disse Dage sidder jeg og læser en meget alvorlig Bog af en Mand, der har følt dette — han kalder den Breve fra Skærsilden — kalder den Tilstand, hvori han befinder sig, for Skærsilden, den Tilstand, som et dybt og alvorligt Menn. lever i, der har set, at der ikke kan faas Hvile i Vantro og Mistro og som endnu ikke har kunnet finde Hvile i Tro. Og det, der har kastet ham ud i den Tiltand, det er det, at han har faaet Øjnene aabnet for “en liden Stund” — set, at alt i denne Verden, alt, alt, alt er kun en liden Stund, og saa er det ikke mere. — Og det har vel været denne Tanke, der har fyldt Disciplene med forfærdet og uforstaaende Undren og Angst, da han den Aften begyndte at tale om, at om en liden Stund skulde de ikke se ham. For var der noget, de efterhaanden havde følt sig visse paa, saa var det dette, at her havde de endelig fundet noget, der ikke skulde forgaa — og det var Samværet med ham. Og saa sagde han nu selv — — men da var det, at han tog alle de stærkeste Ord og de mægtigste Lignelser til Hjælp og fortalte dem om Kvinden, der føder.

Og saadan bliver da hans Ord til os, at vi aldrig skal fortvivle, men takke for Lidelse og Modgang og Suk og Sorg, for det er nu den Smerte, der engang hører til for, at Glæden kan faa Bo i vort Sind, men tager vi saadan fortrøstningsfuldt mod det, der gør ondt, ja,

saa gælder det hele kun en liden Stund, og da har han ordnet det saadan for os, at i denne Verden, hvor alt forsvinder, opløses, forgaar, dêr er der eet, der aldrig skal forjaa, og det er Glæden, hans Glæde.